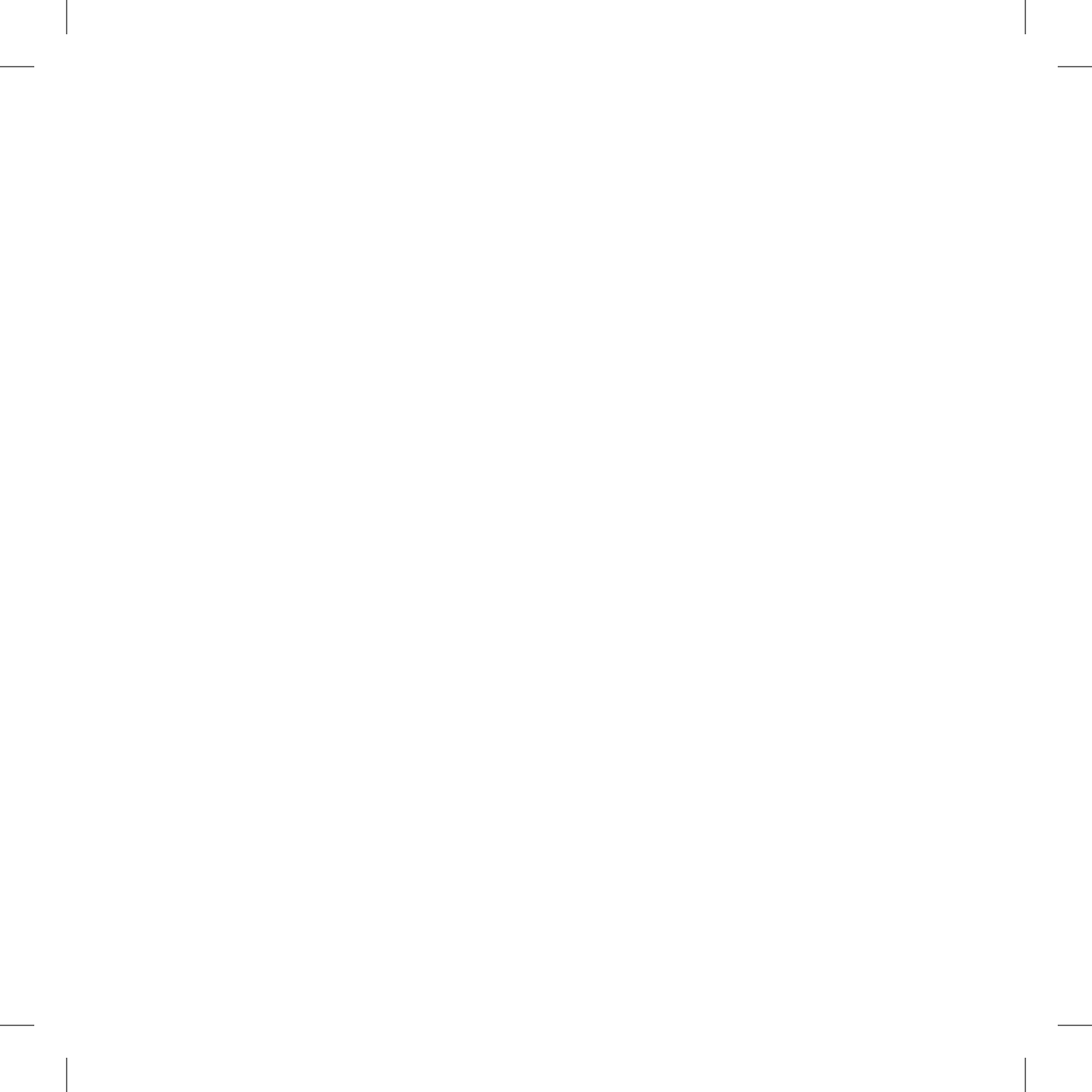
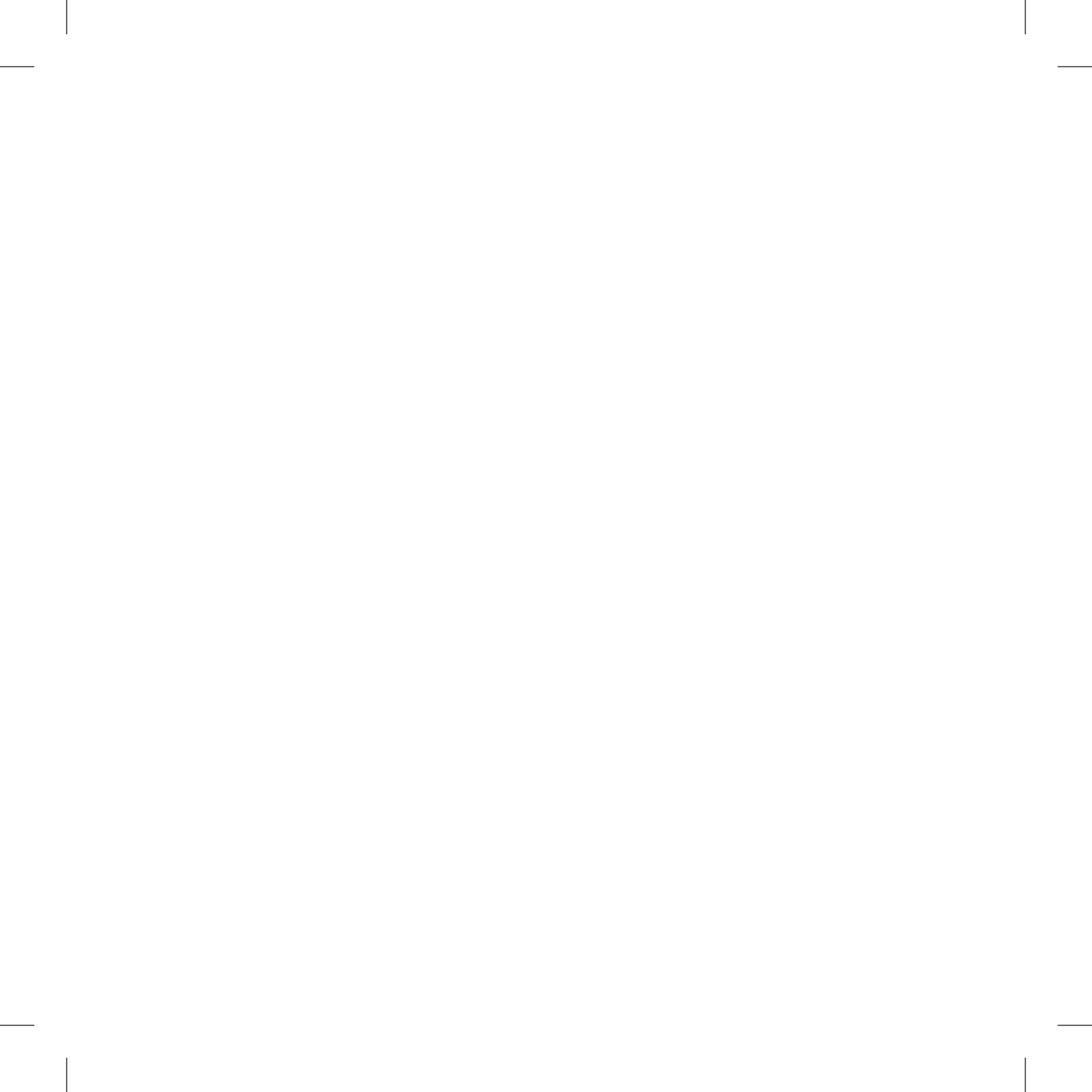

Macovo

dobrodružství

Copyright © 2016
Dominika Sládková-Paštéková
Magdalena Sládková | Maxmilián Sládek
Všechny práva vyhrazena.

DOMINIKA SLÁDKOVÁ-PAŠTÉKOVÁ
Macovo dobrodružství

Věnováno Petrovi tatánovi

1. NA OLYMPU

Jedno ráno se Zeus probudí na Olympu, protáhne se a kouká kolem sebe. Nikde nikdo. Všude zní jen obrovské ticho. Rozhrne oblaky pod sebou, aby se podíval, co je nového na Zemi. Jak se rozhlíží, objeví v dálce míhání, pinožení a smích. Na malém plácku nedaleko jeho oblaku si hrají děti. Smějí se klokoťáčkem a Diovi se to líbí velice. Zeus se zamyslí a znovu se rozhlédne kolem sebe na prázdné, mramorem vykládané místnosti a říká si: takový klid, ticho, nejsou tu žádní kluci, holky ani malíci, ani větší, je tu nuda. Moje božské děti se sejdou a hned se pohádají. Člověk aby je pořád rovnal. Pozemské děti, ty mi zrovna už všechny odrostly a jsou z nich samí dospělí. Ne, že by nebylo dost věcí na přemýšlení a na práci, to tedy ne, ale mohl by mi tady běhat někdo, kdo mi udělá radost, bude s ním legrace a zase nám to tu trochu rozhybe. Přemýšlí jak na to. Že by si skočil na Zem pro nějaké dítě? Jenže čekat se mu nechce a ona Héra se už tak dost zlobí, když trajdá po Zemi a někde se zdrží. Láme si hlavu. Zaměstná ho to natolik, že zapomene na snídani. Ještě že Ganymédes, který to má v popisu práce, nahlíží do Diovy ložnice a vidí, že nespí.

„Bože, čím se trápíš, nemůžu ti pomoci?“

„Ganyméde, nudím se a chtěl bych nějaké rozjařovadlo-rozjasňovadlo dne. Někoho, kdo by mě ráno budil svým smíchem.“

„Nemyslíš, ó Die, dítě? Víš, jak se na tuto věc dívá paní Héra!“

„Vím, vím, ale podívej,“ ukáže škvírou v oblacích děťátka, která se mezi tím začala o něčem dohadovat.

„Bože, můj Die, já nevím, ale jaký je rozdíl v tom, jak se hádají tvoje božské děti – třeba Athéna s Apollónem, jestli je jasnější jas myšlenky nebo první záblesk slunce? Nebylo by zajímavější zorganizovat třeba nějakou válku?“

„Ty ses zbláznil, Ganyméde! Víš, co to obnáší? Válka? Téměř 24hodinová služba, nemáš chvíli klid, aby se udržela nerovnováha. Pak zase rozhodnout, kdy už je toho dost a děj zastavit? To v žádném případě. Tuze náročné.“

„Myslíš, bože, že je to horší jak dítě? Ten pláč, křik, plenky, první zub? Dítě odroste a začnou jiné problémy: běhá to za kluky, za holkami, utrácí peníze, krade to vaše dovednosti, aby se před druhými vytáhlo – to všechno chceš? “

„No, když to tak říkáš....“ Zeus se zasmuší, zamračí, má najednou zlou náladu i po zbytek dne. Nic ho nebaví. Vykonává všechno tak nějak bez nadšení. Pořád mu nejde z hlavy ten ranní závan čerstvého vzduchu a radosti, který k němu dolehl spolu s dětským smíchem. Ulehá do postele, hrozně zklamaný a rozladěný. Usne, ale ani spánek nemá pokojný... A najednou se vymrští z postele s větou, která ho napadla ve snu – ale vždyť já jsem bůh stvořitel, já můžu všechno, mohl bych si to dítě sestrojít a udělat ho jako dokonalé dítě, s dokonalým osudem, bez chyb. Chvilí si nechává tehle nápad klouzat mozkovými závití, než opět usne, už pokojně, a těší se na druhý den.

Ráno vstane, vyskočí a hned se shání po snídani, a když k němu dorazí Ganymédes, řekne mu svůj plán.

„Ano, Die, můj božský vládče.“

Pokorně se před ním skloní, ale Zeus vidí v jeho tváři váhání. Zamyslí se a vzpomene si na svá božská díla – kdy mu nějaké vyšlo bez chybičky?

„Myslíš, že bych měl požádat o pomoc některé ze svých božských dětí?“

„Ano, můj pane, i když se u toho zaručeně pohádají, i tak bych je raději požádal o přispění, dal jste jim každému ze svojí božskosti dost, aby se mohly teď podělit.“

„Když to tak vezmu kolem a kolem, máš pravdu, ale bude to ze začátku hodně

protestů a hukotu, ale co, pobavíme se.... Tak je svolaj!“

Ganymédes vypustil ptáčka – vlaštovku, která se v letu změnila na hvězdičku, zářící jako Zornička. Zazářila třikrát za sebou a zhasla, to bylo pozvání všem bohům na Olymp. Dlouho to netrvalo a začaly se trousit Diovy děti. I Héra dorazila, jako poslední. První dáma si vždy nechá právo přijít poslední. Plná očekávání a odhodlání bojovat proti jakémukoliv bláznivému plánu Dia, a že jich nezažila málo.

Zeus předstoupil a pro začátek se je snažil utišit, ale než Ganymédes vypustil opět vlaštovku, která se pro tentokrát rozprskla do mnoha jiskřiček, ticho nenastalo. Zeus mu poděkoval a sjel bohy zlým pohledem.

„Ani chvíli se neuklidníte? A já vás chtěl poprosit, jestli byste starci nepomohly uskutečnit jeden rozmar.“

Jak vyslovil slovo rozmar, Héra se zamračila a otevřela pusou. Ale Zeus je umlčel ostrým gestem ruky. Ani ona si nedovolila nic, když viděla, jak vážně se tváří. „Nebudu chodit kolem horké kaše, řeknu to hned a rovnou. Potřebuji a chci, abyste mi pomohly sestavit, zkonstruovat dítě, dokonalé dítě, které by tady se mnou žilo a bavilo by mě!“

„Dítě?“ utrhla se Héra.

„Dítě? Die, myslíš to vážně, nejsme všichni už staří na děti?“

„Dovol má milá, jak to myslíš? Vždyť my jsme nesmrtelní, nestárneme. Když jsem na začátku řekl stařec, myslel jsem, že už jsem tady dlouho, ale na těle se cítím mladý.“ Udělal pár dřepů, protáhl si záda, vytrhl Asklépiovi hůl a rozlomil ji na dva kusy. Všichni zůstali koukat. Sám Zeus zablokoval další pohyb v rozmachu, podíval se po všech okolo a zrudnul.

„Promiň Asklopíku, nechtěl jsem....“ Dal dva kusy hole dohromady, kouzlem je spojil a vrátil hůl jako novou jejímu majiteli. Askelopius se ještě nevzpamatoval z prvotního šoku. Prohlížel hůl a hledal spoj, ale nic nenašel, byla to dobrá práce. Héra všechny svolala k sobě, zamyšleně Dia pozorovala, než spustila diskuzi. Bohové byli zaraženi, ale Héře bylo dobré věnovat pozornost, nakonec: znala Dia nejlépe.

„Já bych mu to dítě schválila, vždyť co to pro nás bude znamenat?“

Začala opatrně. Hermes se hned nadchnul, Apollón se tvářil, že se ho to netýká, jeho sestra Artemis krčila rameny, němě souhlasila s Hérrou, Athéna se tvářila zamyšleně. Vlastně nikdo nic zásadního nenamítal, jenom někteří se tvářili, že je jim to dokonale jedno, což zřejmě docela i bylo.

„Ano, ano, pojďme do toho,“ jásal Hermes. Athéna trochu pochybovačně kroutila hlavou, dalo se čekat, že nebude bez připomínek. Ale chtěla věci probrat rovnou s otcem.

„Die, otče, jak si to představuješ – pomoci ti zkonstruovat dokonalé dítě?“

Á, je to tady, pomyslel si Zeus, v duchu se usmál, ani to nevypadalo na nějakou bouři – protesty, když promlouvá jeho chytrá dcera. To znamená, že nebude muset použít blesku, hromu a nebude muset hřímat a rozčilovat se.

„Athénko, moje milá, já bych jenom chtěl, tedy byl bych rád, kdybyste mu všichni dali nějaký ten dárek.“

„My můžeme dát mnoho věcí-vlastností, ale nemůžeme mu dát ten základ – nemůžeme mu dát duši.“ Athéna se tvářila jako vždy, naprosto vážně až přísně. Ale Zeus byl připraven na tuto připomínku.

„Myslel jsem na to, všichni víte, že se kolem Olympu není vzducho-ducho prázdno.“

Všichni koukali na Dia, nevěděli jak to myslí. Kdyby náhodou čekal, že se někdo z nich chytí, tak by byl zklamaný. Jenomže on byl tak nadšený svojí myšlenkou, že si ničeho nevšímal.

„Stačí si nějakou duši chytit a bude!“

Hermes moc neuvažoval, radši se hned zeptal.

„To jde? Chytit duši?“

„Ano, ano, rád si s nimi povídám, ony si všechno, dokud jsou duše, pamatují – jako jak přišly o život, co dělaly, jestli zestárly, nebo se něco nepovedlo a zemřely předčasně, no a tak. Když by se taková duše vrátila do života, všechno by samozřejmě zapomněla. Byla by nevědomá, bez vzpomínek, začínala by od bodu nula. Ale něco by jí samozřejmě zůstalo – takové to základní – veselost – záдумčivost či nesmělost.“

„Já bych chtěl, aby to byl řádný uličník!“ zvolal hned Hermes, Zeus se usmál, taky by chtěl uličníka a šprýmaře.

„Tak jo, jdeme na to!“ Hermes vyskočil.

„Počkej, počkej, nebuď tak hrr, musíme to pořádně rozmyslet!“

Héra to neproněsala nijak zle, ale kus britkosti v tom byl. Však Zeus od ní nic jiného nečekal.

„Co s tím člověkem bude pak?“

„Jako kdy, pak?“

„Ó, Die, manželé!“

Vydala tokový ten zvuk-nezvuk: mlask jazykem s prodlouženým syknutím, plným nevole nad nechápavostí.

„PAK – když zestárne a už to nebude to roztomilé děcko – bude to otravný stařík s revmatickými klouby a neohebnou páteří. Co s ním bude PAK?“

Zeus se zatvářil bezradně.

„Na tuhle nemožnou lidskou vlastnost – stárnout a umírat – jsem zapomněl!“
Cha, v duchu si Héra pomnula ruce, tento argument sis nezodpověď!
„No jo! A ty sám dobře víš, že nesmrtelnost nemůžeme dávat jen tak leckomu – to se každý o to musí zasloužit, udělat hrdinský skutek, ale opravdu hrdinský – zachránit aspoň jednu generaci lidstva.“
Diovi se hned rozjasnila tvář.
„Ale, Hérunko, to já se nebojím, když mu každý z vás dá nějaký dar, to by v tom byl škopík smůly, aby se mu nepovedl hrdinský kousek!“
Zeus mluvil hlasem jako z medu, lišácky se usmál na Herma, očima naznačil k východu a mrknul na Ganyméda, který celému jednání naslouchal z pozadí.

Opouštěl svůj chrám s pocitem velkého vítězství ve své věci. Diovy děti na čele s Hérrou se ještě chvíli zdržely a potom se vytrácely ke svým božským sídlům rozsetým po světě.

Hermes s Diem se vydali na vlastně velice krátkou cestu, zastavili kousek od Diova chrámu. Oba se usadili na nejbližším oblaku.

„Na duše nám stačí jednoduchá návada – hlasitý rozhovor, ony jsou hrozně zvědavé a taky si chtějí povídat.“

„Ty je vidíš?“

Hermes ztratil ten tón plný respektu, kterým mluvil v Diově chrámu, měl tátu rád, a když neseděl na trůně, ani se ho nebál. Ale ten jeho chrám měl silnou atmosféru, ne jeden hrdina ztratil odvalu, když tam vstoupil.

Seděli spolu na oblaku, ale div se světe, tihle dva byli vždy to, čemu se říká „mluvkové“, ale teď ztratili řeč. Jen tak koukali kolem sebe, Hermés se snažil zahlédnout něco, co by vypadalo jako duše, ale nikde se nic nehýbalo.

„Jsou tady?“

„Ne, ne, ani jedna, ale neboj, vždy přiletí, když tady sedím.“

„Jak vypadají?“

„Těžko říct, ony nevypadají jako nic, nebo vypadají jako nic, zkrátka nic mě nenapadá, čím bych je popsal, ale když tady budou, zaručeně budeš vědět, že tu jsou.“

To bylo nad Hermovo chápání, tak zmlknul. Zeus se snažil navázat hovor.

„A jak se ti poslední dobou vede? Už jsme se déle neviděli.“

„No, začal jsem trénovat malé silény a satyry v atletice, něco jim jde dobře, třeba skoky, ale hrozně se předvádějí, když se na ně koukají lesní víly a nymfy.“

„Rád se přijdu podívat.“ usmíval se Zeus.

Hermés si prodrbal hlavu ve svých kudrnatých vlasech.

„Táto, chtěl jsem se vlastně zeptat. Myslíš, že bys mohl vyhlásit mistrovství Olympu v atletice? Oni by byli víc zaujatí, kdyby o něco šlo.“

Zeus se taky podrbl, stejným způsobem, taky měl kudrnaté vlasy, zřejmě to bylo jejich společné gesto při přemýšlení.

„Ty Herme, Hádes zas přišel s psí výstavou, že se mu teď povedli Kerberové – dobrý vrh a chtěl by se předvést, ale Héra sedí na penězích, se vším dělá problémy.“

Hermés pokrčil rameny, bylo pro něj typické, že nebojoval. Když to nejde, tak to nejde.

Chvilku si ještě povídali, Zeus se usmíval.

„Je fajn si takto popovídat, měl bys za mnou chodit častěji.“

Hermés zrudnul, nechtěl otci přiznat, že se mu k němu do chrámu nechce a cítí se tam nejistě. Otevřel pus, že něco řekne, ale v tom pocítil na ruce závan vzduchu, jako by mu někdo fouknul na hřbet ruky. Překvapeně se otočil tím směrem, ale nic neviděl. A když se ozval tenký hlásek z toho směru, Hermés ve vzduchu nadskočil.

„Výstavu Kerberů bych teda chtěl vidět.“

Hermés se snažil najít něco, co by mu ten mluvící objekt ohraničilo, ale povedlo se mu rozeznat jemně se chvějící vzduch, když se soustředil na místo, odkud se mu zdálo, že vychází hlas. Zeus zalovil ve své tóze a vytáhl dvoje brýle s jasně modrými skly, jedny podal Hermovi a jedny si nasadil. Když si je Hermés nandál, jasně rozeznal siluetu připomínající většího ptáka – něco jako sovu. Míhal se ve vzduchu, jako by udržoval rovnováhu.

„No, to tě Milvio musím zklamat, výstava Kerberů nebude, Héra Hádovi jasně napsala, že ne a ne. Hádes teď s ní nemluví a ... no, je to dost nepříjemné.“

Ale Zeus se usmíval, to nebyly problémy, které by ho trápily. Hermés se rozhlédl po nebi kolem sebe a zjistil, že se těch duší začíná kolem nich hromadit. Když si sundal brýle, vzduch se tetelil, jako když se člověk dívá do dálky na silnici za horkého dne. Duše mezi sebou mluvily, prostorem to bublalo. Bylo to divné, Hermés si radši zas nasadil brýle. Cítil se jako v ptačí voliére, nebo ne, spíš v ptačí kavárně. Ony mezi sebou promlouvaly, posedávaly, polehávaly a vůbec chovaly se velice uvolněně.

„To vždy jsou v takovém hejnu?“ zeptal se tiše Dia.

„Nejspíš ano,“ odpověděl mu taky tiše Zeus.

„Ale víš, proč jsme tady?“

„Jo, jasně.“

Oba se rozhlíželi. Pohled do dálky jim najednou nabídl něco, co se dalo zatím těžko rozeznat, zatím to vypadalo jako vzdušný vír. Pohyboval se značně rychle, ale tak nějak nejistě, jako by pořád zakopával, nořil se do hloubky oblaků a znova vyrážel do výšky. Nedalo se odhadnout, jestli si ten let spíš užívá, nebo ho spíš nezvládá.

„To je Mac, je tu nový,“ řekl Milvio a neznělo to moc nadšeně.

„On se skoro ani nenarodil, umřel dřív, než se mu to podařilo. A tak přišel bez naučených zvyků a výchovy, je to zkrátka pro nás poděs.“

Hermés s Diem se na sebe podívali.

„Vy byste o něj měli zájem?“

„No, vlastně, ano,“ řekl pomalu Zeus.

„Jo tak, to si ho klidně vezměte.“

Pokynul Macovi a ten s tím svým skotačivým způsobem přiletěl. Zeus vyndal modrou lahvičku, Milvio bez váhání chytil Maca a doslova ho šoupnul do lahvičky a zašpuntoval.

„Počkat – a jak bude dýchat?“ zaprotestoval Hermés.

Ale Milvio na něho otočil hlavu a Herma až zamrazilo, když se objevily žhavé uhlíky a pohrdavě si ho změřily.

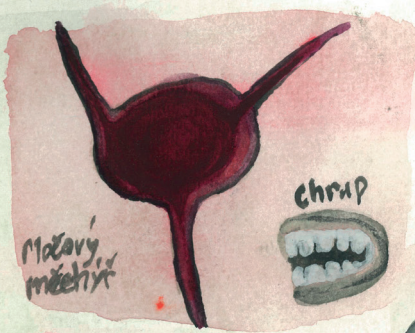
„Dýchat? Duše?“ Jenom si odfrkl a odletěl pryč.

2. ZROZENÍ MACE

Zeus s Hermem se vydali směrem k Diovu chrámu. Ale Hermés se rozloučil těsně pod schodištěm, vymluvil se na neodkladné záležitosti a dohodli se, že se zítra všichni sejdou u Dia, aby mohli dokončit myšlenku-čin, prostě dokonalé dítě, zkrátka Maca.

Na druhý den Ganymédes vypustil opět zářící hvězdičku, pozvání pro všechny bohy na Olymp. Opět všichni přišli, i když někteří byli rozmrzelí, protože je věc s dítětem nebavila.

Uprostřed síně byl připravený stůl a na stole stála modrá lahvička s vyjukajícím dušíkem, přes modré sklo byl téměř viditelný. Černé panenky očí mu vyjeveně koukaly z modré mlhy, která obklopovala ten kousek zdánlivé hmoty. Zeus na něj povzbudivě zamrkal, ale ani to jeho výraz nezměnilo. Zeus si odhodil kusy látky svojí tógy za ramena a ponořil ruce do nejbližší amfory. V dlaních, které lehounce o sebe třel, mu začala vznikat hmota, ze začátku bezbarvá, ale čím ji bylo víc, tím víc se probarvovala. Když už jí bylo tolik, že ji neudržel v rukou, položil ten kus na stůl a rozmístil hmoty pro hlavu, tělo, nohy a ruce. Udělal dutou nádobu – schránku. Potom ji uzavřel, aby do ní mohl vpustit duši. K místu, kde na hlavě nechal otvor pro ústa, přiložil lahvičku. Odšpuntoval ji a poklepal prstem na sklo. Dušík pochopil a vklouznul do svého nového těla. Zeus mu šáhnul do tváře, aby vytvaroval oči, čelo, bradu, nos, připravil otvor pro pusu a pokynul Hefastovi. Ten vytáhl z hloubky rukávů něco malého, pohyblivého a podal to Diovi. Byly to zuby zasazené do dásní a byly hned všechny. Zeus je vložil do již vzniklých úst a pokynul Hestii. Ta předstoupila a uloupila z nožičky

Možový
měchýř

chráp

Nesmrtelnost

Mozek

Srce

Žaludok

Chodidlo

malý kousek hmoty tak, aby nechyběla. Jen tak v ruce ji promnula a chvíli ohřála v dlaních. Ten kousek najednou ožil a začal se v pomalém rytmu stahovat a roztahovat. Bylo to srdce. Zeus pokynul Athéně. Ta přistoupila ke stolu a vzala do rukou hlavičku, pod jejím dotekem hmota začala ožít, povrch se uzavřel a zaleskl nepatrným leskem pokožky. Pod povrchem se začaly objevovat modravé žilky a barva kůže už neměla jeden našedlý odstín, ale skládala se z mnoha tónů růžové a okrové. Netrvalo dlouho a otevřely se oči, už to nebyly jenom panenky, ale byla to zvědavá hnědá očka, která si prohlížela svět kolem sebe. Zeus rychle začal pracovat na hrudníku a břišku. Přišel první nádech a tělíčko opravdu ožívalo.

„Proč jsem tak hrozně těžký?“

To byla Macova první otázka a nebylo divu, že se před chvilkou, ještě jako duše, teď cítila jako několikátunové závaží.

„Hlavně abych měl dobrou navigaci a dobrá křídla!“

Athéna viditelně odvedla kvalitní práci – navigaci. Kdo by to řekl, že právě narozené dítě řekne svou druhou větu právě o navigaci. Všichni na Maca koukali a v duchu si říkali, že s ním to teda jednoduché nebude.

„Neboj a nevrť se, teď ti vyrobím močový měchýř,“ odpověděl mu Zeus a něco si kreslil na Macovo břicho.

„Měchýř, na co mi bude měchýř?“ chtěl vědět Mac.

„Když se napiješ, budeš čůrat. Na to potřebuješ měchýř!“

„Ale já nechci měchýř, to by mě taky mohl bolet, všechno co mi vyrobíš uvnitř, mě může někdy bolet!“

„To máš jistě pravdu, ale pravda rovněž je, že chod těla už má svůj ověřený mechanismus a nemá smysl ho měnit. Plíce, žaludek, ledviny všechno to k životu potřebuješ a basta! Můžu ti odlehčit od slepého střeva, třeba, kdybys chtěl.“

„Ne, to zní hezky, to chci mít.“

Zeus zvedl obočí, usmál se a pokynul Artemis. Bohyně Artemis věnovala péči dolním končetinám a přidala do nich extra dávku síly, hbitosti a rychlosti. Tak nějak podobně nasměřoval Hefaistos Macovy ruce a taky k šikovnosti. Zdálo se, že je hotovo, ale Zeus se hluboce zamyslel. V duchu přemýšlel, jestli chtěl mít takového rozumbradu hned od začátku, nebo jestli by nebylo lepší všechny ty vlastnosti u něj potlačit a nechávat je dozrávat postupně. Rozhodl se rychle, chytil Maca do náruče, upřel do jeho očí ostrý pohled a za moment se na jeho tváři objevil výraz naprosté blaženosti a spustil typický pláč čerstvě narozeného dítěte. Zeus ho chvilku poslouchal, usmíval se jako na dobře udělanou práci a předal ho rovnou do rukou Hypnosovi, který ho uspal v minutě.

Macův život byl na Olympu skvělý. Strýčkové, tetičky se u něj střídali, protože nutno přiznat, že byl roztomilé dítě. Dokonce i Héra, která se ze začátku tvářila nedotčeně, potajmu za ním chodívala a mazlila se s ním v postýlce. Všechno vypadalo naprosto ideálně, Zeus jako novopečený táta-stvořitel překypoval pýchou a rád sedával ve svém trůně v náručí s Macem a řešil pro svět životně důležité věci.

Když Mac malinko odrostl, začal za ním stále častěji chodit na návštěvy Hermés. Bral ho ven z paláce na procházky. Jednoho dne přišel s tajuplným výrazem, zaběhl za Macem a za chvilku ho přinesl do trůnního sálu, nesl ho na rukách a uprostřed ho vypustil. Mac měl na nožičkách okřídlené botky a ty ho dokázaly udržet ve vzduchu. Bylo to moc praktické a viditelně zábavné. Macík se za chvilku naučil ve vzduchu dobře pohybovat. Otevíralo to nové možnosti her a skotačení. Jenomže bohužel byl to i osudový omyl, protože časem Mac

z bot vyrostl a už ho nenesly, jak by měly. Tak se stalo na jedné z procházek v okolí

Olympu, s Hermem a Diem, že Hermés, který si s ním rád hrál na míček – teda, že Mac byl míček a on s ním pohazoval vzduchem. Ale bohužel nedopatřením zakopl a Maca místo nahoru hodil směrem dolů. Ten proletěl oblakem a padal dolů, dolů k Zemi, čím byl níž, tím víc nabíral rychlost. Zatím v oblacích se Hermés s Diem hrozně hádali, teda Zeus na Herma hrozně křičel a nedocházelo jim, že ztrácí čas a že mají místo toho Maca chytat. Ono kdyby nedopadl na zem, tak by se nic nestalo, samozřejmě. Nezabil by se a hlavně, když už dopadl na Zem, musel jako člověk zůstat na Zemi, nemohl se vrátit na Olymp. Hermés se zpožděním vyrazil na záchranu, ale bylo už pozdě, dokázal už jenom jeho pád odklonit tak, aby spadl na hřbet nějakého většího zvířete. Na dálku neviděl, co to je, ale když se tam dostal, tak zjistil, že to je, ó Die, že je to Kentaur.

3. ŽIVOT MACE A ŠIMIONA

Šimion byl statečný kentaur a velice hodný, měl už svůj věk, ale ještě nebyl starý, bylo mu, no 200 let. V kentaurím životě to byl hezký střední věk. Žil sám v malé stáji na kraji kentaurí osady. Byl samotář a nejspíš stydlín. Nestránil se společnosti, ale ani ji nevyhledával. Držel si svou stájku v použitelném stavu, to znamená, že když mu zatékalo střechou, tak se po pár měsících pustil do opravy. A to bylo právě dnes, pobíhal kolem a vršil materiál na opravu. Právě se chystal předními kopyty opřít o zeď, kentauri mají tu výhodu, že nepotřebují jen tak hned štafle, aby dosáhli na díry ve střeše. Chtěl upevnit první vrstvu slámy, kousek ukousl, pochvalně pokýval hlavou – a to je další výhoda kentaurů, že kdyby nastala bída a hlad, tak můžou odjídat přímo ze střechy. Šimion se snažil tedy tu první vrstvu slámy upevnit na střešní latě, navazoval je předem připraveným lýkem z vrboví, když mu na hřbet dopadl Mac. Šimion si nejprve myslel, že mu na hřbet spadl kus střechy, tak se ohlédl bezstarostně, ale když uviděl malého kluka-mimino s okřídlenými botkami, to se lekl, až nadskočil. Z počátku si myslel, že je to nějaký útok od neznámých znepřátelených tvorů. Rozběhl se jen tak do prostoru. Běžel, běžel jak o život, vyhazoval zadními kopyty ve snaze tu divnou zátěž shodit, ale Mac se držel pevně za jeho hřívu. Když viděl, že tak lehko se mu situaci nepodaří vyřešit, prudce zabrzdil. Mac mu vletěl až na krk, kterého se svými chňapavými ručičkami pevně zachytil. Objal ho a Šimion pocítil Macův teplý dotek, překvapivě příjemný zážitek. Obrátil svou lidskou půlku těla dozadu a pozorně si Maca prohlížel. Už už se rozhoupával k tomu, aby něco řekl, ale objevil se Hermes. Vzal Maca do náruče, smutně ho k sobě přivinul. Šimion si oddechl, když viděl, jak se ti dva uvítali. Jenomže Hermes začal pomalu sundávat Macovi okřídlené botičky a při tom začal Šimionovi

vysvětlovat situaci.

„... a tak Šimione to teď vypadá, že budeš muset vzít Maca k sobě a starat se o něj,“ uzavřel svou řeč Hermes.

„Nehrrrrřžé,“ Šimion se nezmohl na nic smysluplnějšího. Byl tak vyvedený z míry, že jenom koňsky podupával a potřásal hlavou.

„Nezlob se na mě, ale je to tak, už se na mě dost zlobí táta Zeus, tomu nebudu moct přijít na oči několik staletí, jak ho znám, ale kdyby se tady u tebe vedlo Macovi dobře a stal se z něho hrdina, udělal by hrdinský čin, tak by se mohl vrátit na Olymp a to by Zeus rád.“

„Ale já se neumím starat o děti, vždyť ani nevím, co žere takové dítě.“

Kentaur mluvil hodně huhňavě, jednak protože tak mluvil normálně, ale i proto, že cítil obrovský strach, neochotu a vůbec byl prostě v šoku.

Hermes opomenul, že dítě nežere, ale jí. Prostě to vzal jako věcnou otázku.

„Nu, na Olympu dostával nektar a byl z toho živ do dnes, ale ten asi nemáš, co?“ Šimion kroutil hlavou na rezolutní odpověď.

Hermes uvažoval, co mu síly stačily. A mělo to výsledek, rozzářil se mu obličej a jenom zavelel: „Vykop jámu, než se vrátím!“ A odletěl pryč.

Třeba uznat, že byl v tom momentě kentaur muž, nebo spíš kůň činu, hned se otočil na podkově a odcválal i s Macem na hřbetě ke své stáji, sice netušil proč, ale poslechl Hermův pokyn. Kopnul párkrát kopytem, a když načal zem, tak věc dokončil rýčem. Bylo to dobře načasováno, protože právě si říkal, že vlastně jak velikou tu díru si ten Hermés představoval, byl bůh zpátky. Nesl kožený měch a v něm něco šplouchalo.

„Udělám ti zásobu nektaru, než se uvidí dál.“

Začal lít obsah měchu do jámy a nektarové jezírko se pomalu plnilo. Vůně,

která se z něho šířila, byla sladká a svěží. Při té vůni se Macovi rozzářil obličej. Hermes nabral z jezírka do Macovy lahvičky a dal mu ji do ruky. V tu chvíli byl Mac zaopatřen k naprosté spokojenosti. Když dopil, našel si na Šimionově hřbetě pohodlné místo a usnul.

„Neboj se, všechno bude dobré!“ potichu řekl Hermes.

Sám tomu nevěřil zas tak moc, ale snažil se. Šimion tomu nevěřil také příliš, ale to teplé tělíčko na jeho zádech mu způsobovalo neznámý pocit. Bylo to něco, něco, jako něha, štěstí? Kdo ví, ale už nic nenamítal.

Život Šimiona a Maca byl ze začátku těžký, Šimion se nemohl se svou rolí táty sehrát. Trochu se styděl před kentauří osadou. On – takový samotář – a najednou: dítě! Ale věci se daly do pohybu, a i když Šimion nebyl typ kentaury vychovatele, sám sebe začal přesvědčovat, že se jím snadno stane. V duchu už viděl, jak bere Maca za ramínka a šteluje ho k luku. A jak potom Mac střelí a jeho šíp letí lehce jako vážka přímo do středu terče. Tímto snem se nechal často unášet, ještě když byl klučík úplně malý, často si na něj vzpomněl i později a obyčejně by mu skoro ukápla slza. Vlastně mu i ukápla, ne však dojetím, ale bolestí. Mac se totiž z nudy rozhodnul vynalézt smyčec a za tímto účelem se jal vytrhávat Šimionovy žíně.

„Maci, hned toho nech! A navíc, smyčec už vynalezli před tebou.“

Mac jenom zlostně zapraskal jazykem a řekl, že určité ještě nikdo nevyrobil smyčec z kentauřích žíní. Vytrhl Šimionovi další chumáč chlupů a utekl s nimi.

„No,“ pomyslel si Šimion, „možná to nebude tak jednoduché vychovat z tohoto vynálezce nového řeckého hrdinu, ale on je přeci jen houževnatý kentaur“. Dalšího dne ráno vstal Šimion v dobré náladě, měl naplánovanou ranní drezuru lukostřelby, let na 60 metrů na létajících sandálech, nácvik sekání hlav

a kdyby zbylo trochu času, chtěl se věnovat vrhu oštěpem do kyklopova oka. Strčil do Maca jemně kopytem, ten se však jenom přetočil a zamumlal: „Já ještě spím.“ Šimion mu tedy zařehtal do ucha, načež se Mac vymrštil na nohy. „Tak šup do zbroje a jdeme na tu lukostřelbu,“ zavýskal nadšeně Šimion. „A co snídaně?“ protáhl obličej Mac. No jo, snídaně, na tu jsem pozapomněl, pomyslel si Šimion a vzal Macovi kus sena z poličky.

„Chceš ho předžvýkat?“ zeptal se ze zvyku, ale pravda byla taková, že nektar v jezírku už pomalu docházel, i když bylo kouzelné a samostatně se doplňovalo, ale v posledním čase stále míní a míní. Už před časem se Šimion pokoušel Macovi do nektaru vpašovat vždy krapet sena, aby si zvykal, ale ten ho pravidelně nechával na dně misky. I dnes ho jen znechuceně pozoroval.

„Tohle snídáš ty, já ne! No jistě. To je pěkně nechutný,“ zašklebil se Mac.

„No, ale co bys chtěl jiného?“ Šimion byl vždy tak upřímně překvapený.

Mac věděl úplně přesně, co by chtěl. Jednou mu z cesty kentaur přinesl pytlík piškot a lahvičku mléka. Toho osudového dne Mac zjistil, co mu chutná a pořád Šimiona vysílal, aby to sehnal. Šimion měl teda jeden tajný plán, ale zatím si ještě nebyl jistý výsledkem. Jeho nápad uzrával, ale doslova, v zadní části jeho zahrady. Byla to už jenom otázka času, kentaur totiž na jeden vzrostlejší olivovník narouboval větvíčku, kterou nechal očarovat Hermovi. Bylo domluveno, že v případě nouze největší může požádat o pomoc a otázka jídla byla důležitá. Tomu Hermes rozuměl a splnil Šimionovu prosbu. V té části stromu rostly obří olivy, měly nezvyklou nejenom velikost, ale i barvu a bylo zvláštní, že občas pod stromem byly k nalezení bílé loužičky. Šimion navštěvoval strom každý den a nemohl se rozhodnout, jestli je už čas, nebo ne. Tak zatím o mlíkonosném stromu, teda mlíkovníku, před Macem mlčel.

„Mlíčko a piškoty.“

„Mlíčko a piškoty? To chceš říct, že nový řecký hrdina by měl jíst mlíčko a piškoty?“ Šimion si představoval Hercula, jak pojídá mlíčko a piškoty. Ona tak trochu pokulhávala i představa, že Herkules snídá nektar se senem.

„Běž si ulovit žábu!“ odfrknul. A tak Mac šel. Ještě nikdy žáby nelovil. A nijak se mu představa skákavé snídaně nezamlouvala, ale zřejmě neměl na výběr. Šimion viděl značné váhání a pomyslel si, že Mac nejspíš neumí lovit žáby.

„Podívej se, já tě to naučím. Taková žába má jedinou touhu a tou je moucha, běž za můj ocas, tam jich lítá spousta. Až ji budeš mít, uzavřeme ji do skleničky, před skleničkou vyhloubíme jamku, hloupá žába se pak rozběhne, skočí, bude chtít ulovit mouchu, ale spadne do jamky a máme ji!“

A tak také udělali. Za nějakých pár minut se opravdu přiblížila žába, skočila a spadla do jamky. Ale vůbec nevypadala uvězněně, naopak, vymrštila se znovu a rovnou Šimionovi na kopyto. „Brrrr frrrr,“ zařehotal Šimion a vyhodil kopytem, skopl skleničku, ta se rozbila a už nestačil mouše zabránit v útěku, takže mouchu následně pozřela žába. Mac celou situaci sledoval za výbušného smíchu.

„Výborně Šimione! Žába teda už posnídala. A teď mi řekni, kde seženeme mlíčko a piškoty?“ Šimion vzal odevzdaně Maca na záda. Měl v úmyslu ho chvíli povozit a nakonec přivézt k nektarovému jezírku. Chvilku bezradně štrachal v poličkách, až v nich vylovil dřevěnou hlavu koně. „To je můj vynález, já si ji nasadím a budu vypadat jako normální kůň, ty na mně pojeděš na nejbližší statek a koupíš si to mlíčko a piškoty.“ Mac měl své pochyby o tom, jak moc je normální kůň s hrudníkem a dvěma rukama, nechtěl však natahovat svůj hlad. Nasedl na Šimiona a vydali se k nejbližšímu statku. Hospoda stála zrovna před domem. „Haló paní! My bychom potřebovali trochu mlíka a piškotů,“ zavolal Mac.

Žena pohlédla na Šimiona, krátce zapískla a omdlela. „No... asi si je budu muset najít sám.“ Mac zašel dovnitř a vzal si talíř piškotů a hrneček mléka. Na stole nechal pár drobných. Šimionovi se to nelíbilo, nekomentoval situaci, ale rozhodl se, že není možné déle čekat. Cestu nasměřoval přímo pod mlíkovník.

„Co to je?“

Mac koukal překvapeně, běžné stromy celkem znal, ale tento ještě neviděl. Šimion se rozhlížel, jestli by byl nějaký z plodů už dost zralý. Šahal na ně a najednou jeden začal ronit bílé slzy. Opatrně ho utrl a podal Macovi. Ten jenom prstem nabral bílou slzičku a ochutnal.

„Mlíko?“

„Uhm.“

„Táto, Šimione, ty si třída!“

Kentaur celý zružověl radostí, když mu Mac řekl táto. Ale pravdou je, že od toho dne na dost dlouho přestal být problém s jídlem. Mac dokonce na krátkou dobu dojídal svou misku mléka i s namáčeným senem.

4. KAPITOLA

Macův první školní rok. Stal se žákem Cheirona. Učil se psát jednoduché věty, jako: Ahoj tati Šimione! Vyráběli třeba zbroj na pracovních činnostech. První úkol na dračím trenažéru: přeprat draka King of Pythons. Mac ho pobil otázkami. Drak zemřel na infarkt.

5. KAPITOLA

Po smrti draka byla oslava. Bublinky z rybníku a dort, vejce a šťáva z mlíkovníku a jahody.

6. PRÁZDNINY

Jedno červencové ráno se Mac probudil a kolem už trojčil Šimion.
„Vstávej, Maci, jedeme ke kentauří babičce.“

Mac se líně protáhnul.

„Ke kentauří babičce?“

„Jistě, už nám dusí seno, je to její specialita.“

Macovi se dvakrát nezamlouvala představa dušeného sena, ale na druhou stranu se na kentauří babičku strašně těšil. Nasnídali se a hned vyrazili. Cesta byla dlouhá a tak trochu nudná, zvlášť proto, že se Šimion nechtěl nikde zastavovat na oběd. Až když Macovo kručení v břicho přivolalo menší hejno sov, které si myslely, že jde o jejich ochraptělého příbuzného, připustil, že by nejspíš měli něco zakousnout. Po dalších dvou hodinách dorazili k malé stáji, vchod byl ozdobený háčkovanými podkovami. Zevnitř se ozývaly zvuky televize. Šimion třikrát zařehl a ze stáje vyšla malá baculatá kentaurice s natáčkami na hlavě i na ocasních žíních.

„Tak mi ho ukaž, toho dvounožečka!“

Vrhla se k Macovi, který dusil smích. Kentaura s natáčkami ještě nikdy neviděl, ale nechtěl babičku urazit. Babička je zavedla do své stáje, Mac už si zvyknul, že kentauří příbytky nejsou pro lidi příliš pohodlné, chybí postele a židle, stoly jsou vysoké a pití z vysokých žlábků také není nic pohodlného. Dům babičky kentaurové byl ale úplně jiný, než ten Šimionův. Ve spacích boxech byly plyšové podložky na kopýtka v barvě jahodového jogurtu a vyšíváné bradové polštářky, žlábek byl z modrého porcelánu a seno bylo úhledně srovnané v kopcích a převázané stužkou.

„Očistěte si kopyta!“ zavolala na ně babička kentaurová a kývla směrem k věšáčku v předsíni, na kterém už visely goratexové podkovy, zřejmě pro deštivé dny. A v tom už se k nim řítila s něčím, co vypadalo jako chuchvalce plyše.

„Mami, ne! Tentokrát si ty tvoje příšerný bačkory nevezmu,“ zařehotal znechuceně Šimion. Ale kentauří babička už mu je nesmlouvavě natahovala na kopytka. A dřív než se Mac stačil vzpamatovat, měl je na nohou i rukách také on.

„Ale já je nepotřebuju,“ chtěl vysvětlit babičce, že nepotřebuje bačkory i na ruce, udělal krok kupředu, ale to, co uslyšel, ho zarazilo. Bačkory vydávaly zvláštní šustivý zvuk, jako kdyby byla podlaha plná uschlého listí.

„Snaž se být co nejmíň v pohybu,“ syknul na něj Šimion.

„Máš rád dušené seno?“ volala už z kuchyně babička. Mac popravdě neměl rád žádné seno, dušené, nedušené, suché ani to pečené na kari, což byl Šimionův bláznivý pokus. Ale babiččina otázka byla zřejmě jen řečnická, protože už mu kopytem podsouvala porcelánový žlábek plný dušeného sena. Bylo to takové hnědožluté a rosolovité, pranic ho to nepřesvědčovalo. Když však ochutnal první sousto, byl mile překvapen, nikdy by byl nevěřil, že se dá seno upravit tak, aby bylo jedlé, ale tohle bylo dobré.

Druhého dne ráno už za kuropění probudily Maca zvláštní zvuky, ozývající se z kuchyně. Rozespale si promnul oči a šel se podívat, co se děje. Kentauří babička stála u plotny a něco připravovala, jak zmerčila Maca, hned k němu přiskočila. „No, nestůj tady bosej na tý studený podlaze!“ zvolala a hned mu nasadila plstěné chomáčky. Mac se prošustil až ke stolu.

„Co to je, babi?“ zeptal se když, viděl zelené placičky.

„Trávnové lívance.“

Jak šel den dál, Mac zjišťoval, že kentauří babička je všeobecně šikovnější než Šimion, alespoň co se vaření týče. Dokázala dělat požitelné pokrmy nejen

ze sena, ale i z trávy a jiných rostlin, dovedla dokonce lovit hady jedním kopytem a zametat ocasem. Mac si babičku zkrátka oblíbil. A to tak moc, že se u ní rozhodl zůstat na celé prázdniny, i když se Šimion musel vrátit. Dny u babičky plynuly poklidně, Mac si hrál venku nebo lovil menší hmyz, babička vařila a večer mu četla kentaufí báje a pověsti nebo se dívali na televizi. Ale každé prázdniny mají tenhle zlovyk, že jednou skončí. A to se stalo i s těmi Macovými. A tak se jeden srpnový den vydali s babičkou na cestu zpátky za Šimionem.

7. AGAM

Musí se nechat, že cesta s babičkou byla mnohem víc podle Macova gusta než ta se Šimionem. Každou půlhodinku se zastavovali na svačinku. Babička napekla, nasmažila a namíchala různé kentaurí pochutiny, které pravda měly jednu nevýhodu, a to, že se musely nosit, ale to byl nakonec o důvod navíc, aby je stále ujídali. „Ty babi, podáš mi ještě jeden koláček?“ zeptal se Mac, který už byl značně přezraný, ale koláčku z ostružinových listů jednoduše nemohl odolat. Babička se zastavila, otočila, zavřískla a najednou upadla. Mac se rychle otočil za ní a najednou stál před ním obrovský oranžový ještěr v klobouku a saku.

„Promiňte prosím, já jsem Agam Vousatý. Paní se mne asi lekla, víte, často mi říkají, že chodím moc potichu.“

Mac si všiml, že ještěr vyslovuje prodloužené S.

„Víte, my Agamové Vousatí se živíme mouchami a za kentaurím ocasem je jich vždycky plno. Ale vůbec jsem nechtěl paní vylekat, já ani bych ji nekouzl, nakonec taková kentaurice by mě mohla zadupat, že? My nejsme naprosto agresivní vůči jiným tvorům než mouchám. A uznejte, moucha jako taková není užitečným tvorem. Takže jsme vlastně dobrodělci.“

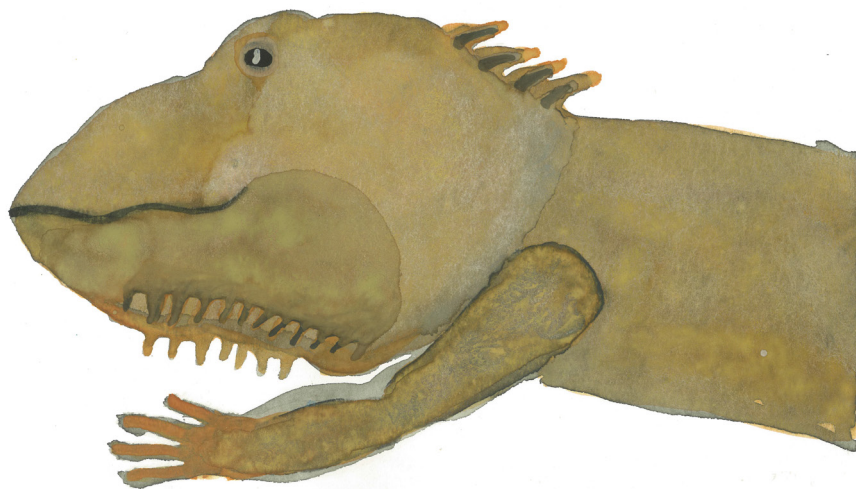
„No dobře, dobře. Tak mi ji pomozte probudit,“ přerušil Mac Agama, protože měl dojem, že jinak by nikdy nepřestal mluvit.

„Já jaksi nevím, mohl bych jí třeba olíznout obličej, jenže moje sliny jsou velice lepkavé. To byste se mi potom musel zaručit, že se paní nebude zlobit, když by eventuelně lepila.“

„Ale to ne! Stačí, když mi pomůžete s tímhle vedrem vody.“

Agam pomohl Macovi sundat z babiččina nákladu vedro vody a lehce ji pocákali.

„Brrr! Představ si Maci, zdálo se mi, že jsem viděla... Ale ale! On tu opravdu je!“

Babička se podívala vyjukaně na Agama.

„Agam Vousatý, těší mě,“ řekl Agam a podal babičce svoji čtyřprstou pazourku.

„No mě taky. Ale člověče, ještěre, vy jste mě vyděsil!“

„Víte, já za vámi lovím mouchy,“ vysvětloval znovu Agam a byl by pokračoval, ale babička ho zpražila.

„To je hezky, to si klidně lovte, ale vy chodíte hrozně potichu, já vůbec nevěděla, že tam jste!“

„Ano ano, nejste první, kdo se mne leká, už kolika oslů, oslic, koňů, kobyl i nějaká ta mula. Ale já jsem přitom ještěr velmi mírumilovný. Ani mouše! Tedy mouše ano. Ale nikomu jinému bych neublížil.“

Kdyby byl Mac komiksovou postavičkou, v tuto chvíli by mu vyskočila u hlavy žárovička.

„Babi, máš ještě nějaké ty bačkůrky?“ zeptal se bystře.

„Ale jistě! Vždyť jsem jich upletla! Pro strýce Bisona, pro Cheirona, pro Iabu. Pro celou osadu!“

„Tak mi je dej.“

Babička podala Macovi bačkůrky.

„Nazujte si je Agame!“ pobídnul Mac Agama.

„Ale proč?“ zeptal se zvědavě Agam.

„Však uvidíte.“

Agam si nasadil babiččiny bačkůrky.

„Udělejte pár kroků.“

Agam se pohnul a ozvalo se příšerné šustění.

„Fantastické,“ zajásal Agam, „takhle už se mě nikdo nelekne!!“

A tak se vydali na cestu s Agamem Vousatým, který se rozhodl je doprovodit a nabídnout své služby požírače much v kentauří osadě. Když dorazili do kentauří osady, už na ně čekala velká hostina. Teta Laba připravila plněné bodláky a zapékané ořechové listy, které se Macovi moc líbily, protože měl po nich radioaktivně žlutý jazyk. Babička chtěla vyprávět o jejich seznámení s Agamem, otočila se a za ní stál... „Ale proboha, kde je Agam?“

Mac se vyděsil, když si vzpomněl, že od příjezdu do osady Agama neviděl.

„Naposledy jsem ho viděla hrát si s Memfisem,“ řekla teta Laba.

„Ale to snad ne! S Memfisem!“

Memfis byl kocour tety Iaby a vyvrhel osady, měl chrčivý mňoukot, který připomínal pilu a své potravě chystal zlomyslné pasti. Jednou jednu myš přesvědčil, že v jeho žaludku je myši seznamka.

„Musíme ho zachránit!“

Mac zakřičel a rozběhl se k domu tety Iaby. Když k němu doběhl, Memfis s Agamem zrovna popíjeli čaj v salónku. Memfis usrkával černý čaj a vykládal: „Víte, já se o ještěry ohromě zajímám, jsem totiž přírodní vědec, herpetolog přesněji! Kdybyste se trochu přiblížil, rád bych chvíli obdivoval ornament vašich šupin.“

„Agame né!“ zakřičel Mac a s výkřikem, jsem lovec koček, skočil po Memfisovi. Ten na nic nečekal, vytáhl drápky a ohnal se po Agamovi, který už ale dávno zmizel pod skříní a zbyla po něm jen svíjející se špička ocásku.

Později večer seděli Mac, babička, Šimion a Agam u Šimiona ve stáji. „Moc ti

děkuji Maci, ten kocour by mě byl býval sežral a přitom vypadal tak učeně. Nikdy ti to nezapomenu.“

Opět se všechno vrátilo do starých kolejí, babička odešla domů a Macův život byl obohacen o Agama, s kterým se stali nerozluční kamarádi. I Agam s Memfisem udržovali jakž takž příměří, ale kocourovi se věřit nedalo. Jak Mac rostl, začínal nad životem uvažovat, začal si klást otázky. Jednoho odpoledne se opět vyptával Šimiona, jak je možné, že on – jeho táta – je kentaur a Mac je obyčejný kluk. Dotíral otázkami – a to on uměl být neodbytný – až Šimiona tak znervózněl, že se prořekl.

„Nejsi obyčejný kluk, ale udělaný na Olympu.“

Ale hned se tak zatvrdil a už neřekl ani slovo. Odcválal rychle pryč, ani se neotočil a zmizel na obzoru. Mac přemýšlel, koho se na to zeptat, protože to teda byla věc. Na Olympu? Udělanej? Jak tak přemýšlel, všiml si sedícího Memfise, usmívajícího se pod fousy. To kocouři dělají parádně.

„Chtěl bys něco vidět?“

Zavedl ho do vzdálené části zahrady a v malém domečku zpod sena vyhrabal okřídlené sandálky na malé nožičky.

„Moc toho nevím, ale pamatuju si, že když jsi sem přišel jako usmrkané mimino, tak tady byl nějaký divný chlápek a naplnil Šimionovi to malé jezírko z koženého pytle.“

„Memfisi, myslíš, že Olymp existuje?“

Kocour byl nerozhodný, kus vědce v něm přeci jenom bylo, nechtěl vydávat soud bez dostatku informací.

„Umíš napodobit Šimionovo ržání?“ zamyšleně se zeptal.

Mac bez váhání odpověděl: „Jasně!“

„Dobře, tak pojď.“

Odvedl ho k nektarovému jezírku, dnes už vyschlému.

„Tady třikrát zarži a uvidíme.“

Mac vydal skvostné zaržání a čekali. Oba ani úplně nevěděli na co.

„Myslíš, že se něco stane, Memfisi?“

„Nevím, ale vídávám tady občas Šimiona takto postávat a vyčkávat, někdy pak přijde ten chlapík, jak jsem ti o něm povídal, a někdy taky ne.“

Bylo vidět, že kocour svým kradmým způsobem mapuje život v kentauří osadě a ví o všem, co se kde šustne. A proto bylo divné, že se Šimionovi podařilo toto tajemství před ním utajit. Jak tak stáli a rozhlíželi se, odkud se objeví kocourův „chlápek“, tak se jim najednou nad hlavou zatřepotal papír – odmotaný z roličky, která sahala až vysoko do oblak a ztrácela se v nich. Bylo na ní napsáno: Jsem zaneprázdněn, co potřebuješ Šimione, Hermes. Mac i Memfis koukali jak na zjevení, vlastně to bylo zjevení, takže naprosto oprávněně. K papíru bylo připevněné malé brčko pro napsání odpovědi. Mac moc neváhal, chytil pero a napsal: Tady Mac, přijďte k nám do kentauří osady. Mac. Přijďte všichni! Mac a Memfis (kocour). Vrátil perko na místo a papír hned vyletěl do oblak.

„Co teď?“ zeptal se Mac Memfise.

Ten prsknul a dal se k odchodu, šel a pomalým tempem si vrátil pod vousy:

„Počkáme, co jiného? Uvidíme, jestli se někdo ukáže.“

„Dobře Memfisi, měj se a díky!“

Mac se podíval nahoru a vysoko mezi mraky zahlédl vyletět hvězdičku, která se rozprskla do prostoru. Líbilo se mu to. Taky se vydal směrem k jejich stáji. Dalo se počítat s dlouhým čekáním, ale vlastně to trvalo docela krátko, než se objevila duha a v ní všichni bohové: Zeus. Héra, Ares, Afrodita, Athéna,

Hermes, Hefaistos, Apollón, Artemis, Poisedon a dokonce i Hádes a jeho manželka. Průvod byl vidět z dálky, bohové se brodili, ale důstojně – v hmotě z oblak. Dolu na zemi se sbíhali kentaurové, ani Memfis nechyběl. Bohové nesli jídlo, ale ať se Memfis díval, jak se díval, ani na jednom z podnosu nenesli myš. Tak začal na Dia prskat a ježít hřbet. Ten byl jeho drzostí tak vyveden z míry, že po něm vrhl blesk a Memfis se začal otrásat pod silou elektrického šoku. Mac poprosil Dia, aby Memfisův šok uhasil. Memfis zamňoukal, zlým pohledem kouknul na Dia a roztřeseným mňoukem řekl: „Co myš?“

Zeus, už klidný, kouknul pobaveně na kocoura a řekl: „No dobrá tedy.“ A vyčaroval myš, živou a dobré chuti.

Hermes hodil okem po Macovi.

„Tak co kluku, pamatuješ si na mě?“

Mac se zamyslel a pak odpověděl vyhýbavě: „Málo.“

„Co kdybychom si zalyžovali na oblacích, než se všechno připraví, co?“ šťouchnul Hermes do Maca loktem, až přepadl na stranu.

„Lyžovat na oblacích? To jde?“ zeptal se podezřívavě Mac a třel si loket, na který spadl. „No jasně! Na to jsem přišel, když se mi stala ta nehoda s tebou! Je to vlastně jako takové surfování, akorát místo surfu máš okřídlené prkénko. Je to paráda.“

Rozmáchl se, protože chtěl Maca poplácat po zádech, ale ten, poučen z předchozího „přátelského“ šťouchnutí, stačil ukročit, a tak plácnul do prázdna, až se zapotácel.

„Zní to opravdu skvěle. Ale prosím tě, jakou nehodu si to myslel?“ zeptal se Mac, ale v tom přišla Héra.

„Na čem se to tady domlouváte?“ upřela na Herma svoje úzká podezřívavá očka. „Chtěli jsme se zatím nějak zabavit, než se všechno připraví,“ usmál se nevinně

Hermes.

„A to jako jak?“

„No, ehm... Chtěli jsme si tak nějak zalyž... teda zasportovat.“ zčervenal Hermes.
„Zasportovat! Já ti dám zasportovat, Herme! Vidím ti až do žaludku, chtěl jsi s ním jít trénovat na zimní oblačné olympiády! Jako by ti nestačilo, že už ti jednou spadl, chceš ho ohrožovat tím tvým nesmyslným životu nebezpečným sportem?! Sjezdem na dešťácích! Na to teda rovnou můžeš zapomenout. Navíc, bude za chvíli tma.“

Mac tomu všemu tak úplně nerozuměl, ale když se podíval na Héra, přešla ho chuť se na cokoli vyptávat.

„Pojďte pěkně ke stolu,“ řekla ještě Héra, probodla Herma ledovým pohledem a odkráčela.

„Fuh...“ odfrknul si nabubřele Hermes. „Jen se neboj, zítra si zalyžujeme!“

„Vy tady budete spát!“ vykřiknul radostně Mac, ale to neměl dělat, protože v tu chvíli se Héra zase otočila.

„Spát tady? Ale máme přece tolik povinností!“

Ale v tom se ozval i Zeus. „Héro, prosím, že tady přespíme? Vždyť je to náš syn.“

„No když chceš... Tak tedy ano.“

A tak Mac a všichni ostatní začali chystat stáje pro hosty.

„Sssss, na slovíčko Maci,“ syknul Agam. „A kde budu spát já?“

„Ty budeš spát u nás v Šimionově stáji, připravil jsem ti postel. Ale ne abys okukoval Bohyně, když se budou převlékat!“ Agam se šel podívat na svojí postýlku.

„V tomhle mám spát? Vždyť je to obyčejná ponožka a navíc trochu smrdí.“

„Není obyčejná, je kyklopská, přines ji jednou Šimion z lovu, to nevidíš jak je veliká?“

„Vidím, ale SMRDÍ!“

Až moc rychle se uspokojil, Macovi se to nezdálo, ale byl příliš unavený, šel si lehnout. Agamovu spacákovou ponožku uložil ke svojí posteli, měkce do sena. Jenomže Agamovy úmysly byly jiné. Když všichni usnuli, Agam se vyplížil ze své ponožky a šel okukovat bohyně. „Páni, Aténa se zrovna převlíká! A támhle je Afrodité, no ne!“ Jak se soustředil, ani si nevšiml, že se za ním vynořil Memfis.

„Ale, ale, ale ještě čumil!“

„No dovol? Nech mě na pokoji.“ zasyčel Agam tlumeným sykotem.

Memfis měl viditelně něco jiného na práci, protože ještě poslechl, nechal ho koukat dál a odběhl. Agam viděl Arstemis, jak se převlíká, pozoroval bohyně při běhu v spodních tunikách, které povlávaly jen tak ve vzduchu, protože byly snad z pavučinky, jak byly lehké. Celý uhranutý hleděl na pavučinové motivy, které se na tunikách rýsovaly proti světlu. Když zahlédl malou otevřenou bedýnku, z které jakoby zázrakem „kynuly“, rostly a množily se příkrývky a deky. Když se mu povedlo přiblížit se, objevil, že v bedničce je uvězněn veliký pavouk a tká všechny tkaniny. Byl připoután za zadní klepýtko, ale to mu nepřekáželo v práci, tkal a tkal, než mu Athéna neřekla: „Dost, Pelyněk!“

8. KONEC

Agam si řekl, že všechno jejich oblečení vezme a udělá z těch šatů svoji postýlku, pěknou a čistou. Pak se zase vyplížil, vlastně teda vyplazil. Postýlka z šatů bohyň opravdu voněla po čerstvém vzduchu, po Olympu a nektaru.

Když se Mac ráno probudil, podivil se, co to má Agam za postýlku. Ale když viděl, že bohyně jsou v ručnicích, hned mu bylo vše jasné. Kouknul podezřívavě na ještěřího kamaráda a zeptal se: „Agame, proč jsou bohyně v ručnicích? Že jsi včera byl venku a okukoval je? Agame Vousatý! Včera jsem tě viděl uléhat do tvojí ponožky.“

Agam se tvářil trochu provinile, ale z chuti se protahoval, v božském prádle se spalo báječně, chtěl něco odpovědět, ale Zeus ho předběhl, cukaly mu koutky úst. „Ale, nerozčiluj se Maci, vždyť bohyně si umí vyčarovat nové šaty. Nikdo se nebude doopravdy zlobit na Agama. Ale ty se Agame musíš všem Bohyním pěkně omluvit.“

A tak se šel Agam omlouvat, málokdo by dokázal mít tak upřímně provinilý výraz jako tento plazí hříšník. Taky všechny bohyně omluvu přijaly celkem vstřícně, jen Persefona požadovala, aby byl Agam za své uličnictví potrestán přísnou dietou. Vznášel se nad ním tento trest, ale uvědomil si, že na zítřek případnou jeho narozeniny. Nečekaně se nad tím nikdo nepozastavil, a bylo od trestu opuštěno.

Babička Jakra se rozhodla, že uspořádá Agamovi oslavu a každému nakladla velkou nálož úkolů. Zeus rozdělal bleskem oheň, Artemis nalovila masařky a Héra je marinovala a rožnila. Šimion vytáhnul ze sklepa nakládané vodoměrky. A teta Iaba upekla roháčový dort. Na Maca padly chmury, kentauři totiž všeobecně vůbec nevypadali, že by je požívání hmyzu nějak odpuzovalo

a bohům to zase bylo jedno, protože ti pili jen nektar. Navíc neviděl nikoho vařit lidské pokrmy nebo aspoň nějaké senové babiččiny pochoutky. Začal mít nepříjemný pocit, že se bude muset připojit k hmyzožraní. Ale k večeru přijelo velké překvapení – teta Veá, která se vdala za satyru a odstěhovala se do satyrské osady. Přijela na oslavu a přivezla pečená kuřata, která se záhy ukázala být z brambor a kukuřičné mouky, protože satyrové jsou přeci vegetariáni, ale i tak to bylo požitelné a dokonce výborné. Když se teta Veá usadila, začala narozeninová hostina. Pilo a jedlo se ve velkém.

Uprostřed hostiny, zrovna když se Agam ládoval flambovanými žížalami, se najednou ozvala rána. Agamovi praskla na nacpaném břichu kůže. Propukla všeobecná panika, teta Veá začala kolem trojčit, chytat se za hlavu a pištět: „Měli bychom zavolat doktora! A nebo ne! Rovnou mu to zašijeme, že jsem si jen s sebou nevzala katalog rakví a uren!“ V panice byla tak výborná, že brzy nakazila všechny ostatní. A tak se celá oslava zvrhla v jednu velikou panikapárty. Zeus najednou zabouchal svou holí: „Ticho. Nic se přeci neděje, jen mění kůži, všichni ještěři ji mění na své narozeniny.“ Panika začala utichat. Agam, který se mezitím už celý vysvlékl, pokýval hlavou.

„Ano, ano, je to tak.“ V pazourku držel svlečenou kůži. „Chtěl jsem ti ji, Maci, věnovat, nech si z ní ušít boty do boje. Ještěři kůže je vodě odolná, hodí se na dlouhé pochody, ta moje má navíc jedové ostny, můžeš je používat i jako zbraň.“

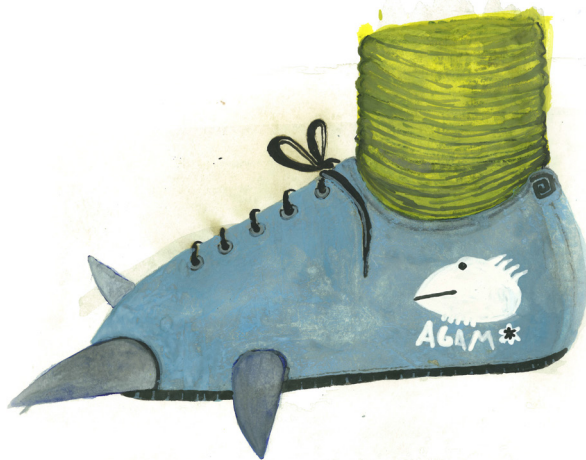
Mac si ji s mírným odporem odebral a uložil v stáji. Když se vrátil, viděl, že se bohové zvedají k odchodu. Hermes na něj zamrkal a řekl: „Nestihli jsme to lyžování, ale to nevadí, já za tebou někdy přijdu.“

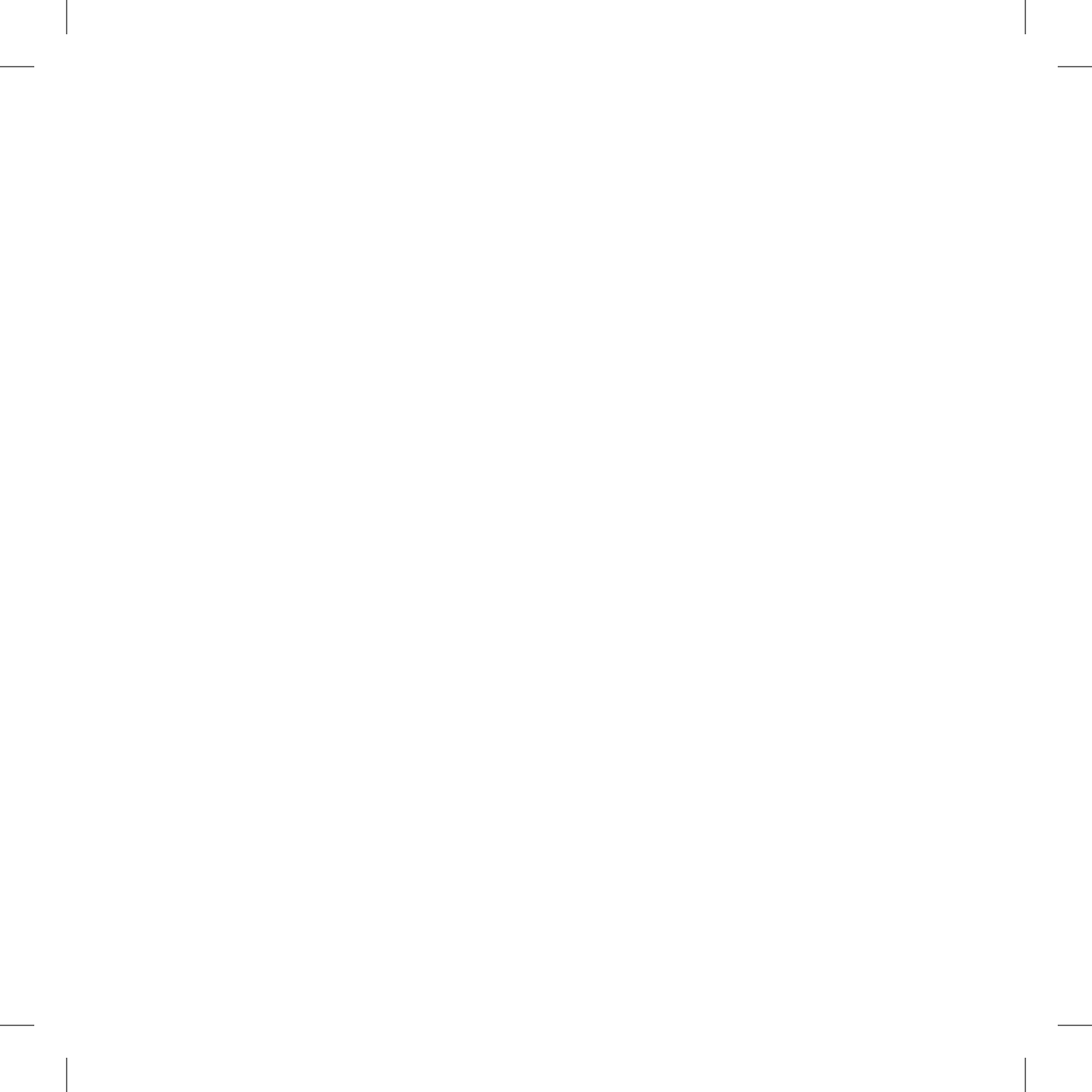
Hodil nejistý pohled na Dia. Ten se upřeně zadíval na chlapce a položil mu ruku

na rameno.

„Maci, musíš být statečný, a tím nemyslím nic menšího, že se musíš stát hrdinou, aby ses mohl vrátit na Olymp, kde ses narodil. Teď ti to nebudu vysvětlovat, ale jednou za mnou přijdeš a já ti všechno povím.“

Objal Maca a bohové se vydali na zpáteční cestu. Brodili se oblačnými mlhami a Hermes některé menší obláčky svištěl jak na lyžích, moc si tu cestu užíval. Mac se na to díval a měl nejasný pocit, že to už někdy zažil.

OBSAH

1. NA OLYMPU	6
2. ZROZENÍ MACE	17
3. ŽIVOT MACE A ŠIMIONA	22
4. KAPITOLA	31
5. KAPITOLA	31
6. PRÁZDNINY	32
7. AGAM	35
8. KONEC	37

DOMINIKA SLÁDKOVÁ-PAŠTÉKOVÁ
MAGDALENA SLÁDKOVÁ
MAXMILIÁN SLÁDEK
Macovo dobrodružství

Obálka a ilustrace: Dominika Sládková - Paštéková a Maxmilián Sládek
Vydavatel: Dominika Sládková-Paštéková
Sazba a grafický návrh: Mgr. Jan Mála
Anotace: Lukáš Honzl
Počet stran: 56
Vydání první 2016

ISBN 978-80-260-9802-7

